

Jeg har opplevd noe ingen foreldre bør oppleve. Min datter ble kidnappet av sin far og ført til Libanon. Det tok meg 8 lange måneder å få henne hjem igjen. Hvordan jeg fikk det til er en lang og komplisert historie.

Vi fikk barn uten å kjenne hverandre godt nok. Vi kom fra forskjellige land, med svært forskjellige kulturer og religioner. Han annengenerasjons innvandrer fra Libanon, jeg norsk. Vi bodde i Australia. Forskjellene bare forsterket seg etter at vi ble foreldre.

Nye spørsmål dukket opp etter hvert. Hvilken religion skulle hun oppdras under? Hvilke språk skulle hun snakke? Hvilket pass skulle hun ha? Særlig for hennes far ble disse tingene viktige, og han begynte å bryte avtaler og løfter vi var enige om. Hans familie.....

og deres religiøse og kulturelle levemåte styrte hele vår hverdag. jeg følte til slutt at jeg levde i et fengsel. Jeg vil ut av det hele, hjem til min familie og mitt nettverk i Norge.

Med bistand fra min norske advokat tok jeg med datteren min hjem, for å starte en barnefordelingssak i det norske rettssystemet. Det viste seg å være et stort feilgrep. Haag konvensjonen ble påberopt og jeg ble bombardert av advokater med trusler om å miste datteren min. Det var et sjokk og en forferdelig situasjon da jeg trodde det jeg hadde gjort var riktig for alle parter.

Jeg følte det nødvendig til å gi fra meg datteren min og ble enig med barnefar om at hun skulle bo i Australia med han, og at jeg kunne besøke henne så mye jeg kunne der. Dagen hun ble hentet var en av de verste dagene i mitt liv. Lite visste jeg om at det bare skulle bli verre. Kort etter reisen tilbake til Australia bestemte barnefar at han ikke ønsket å følge avtalen vi hadde inngått i Norge. Han ønsket ikke at datteren vår skulle få besøke meg i Norge og ønsket heller ikke at jeg skulle få ha datteren vår i Australia uten oppsyn. Han startet ny rettssak og ba om eneansvar og omsorg. Jeg flyttet til Australia kort etter, innstilt på å være der så lenge rettssaken pågikk. Jeg ba om å få flytte hjem til Norge med datteren min. Denne gangen på den riktige måten.

Etter mange timer hos advokaten min, forberedelser og noen få timers samvær med datteren min under barnefars oppsyn skulle vi møte i retten første gang.

Vi ba om at dommeren måtte komme med en midlertidig løsning så lenge rettssaken pågikk slik at jeg kunne se datteren min oftere og ikke minst alene uten oppsyn. Det ble satt en dato for en midlertidig dom, og med streng beskjed om at vi måtte komme til enighet om en løsning samme dag hvor jeg fikk mer samvær. Følelsen av å bli hørt og trodd var en stor lettelse. Jeg fikk ha datteren min hos meg noen netter i uken, og det var helt fantastisk. Bare det å kunne gjøre hverdagslige ting sammen som å handle, lage middag og lese bok i sofaen. Verden som hadde vært fargeløs og grå i flere måneder ble litt lysere og litt lettere å leve i. Tiden fram til den midlertidige dommen gikk med på advokatbesøk, bli analysert av en barneekspert som skulle uttale seg om saken og å tilbringe så mye tid som mulig med datteren min. Dette i tillegg til uendelig mange alenetimer hvor frykt, ensomhet og hjemlengsel preget hvert minutt og hver time. Det var tungt og tiden sto som stille hvor jeg ikke turte tenke fram i tid eller se for meg framtiden.

Endelig kom dagen, vi hadde hatt møter i retten, rapport fra barneeksperten og utallige dokumenter med historiene våre og hvorfor vi mente vi hadde rett og var best egnet til å ha hovedansvaret. Det var en gledens dag, og en av de beste jeg kan huske. Dommeren ga meg midlertidig hovedomsorg. Datteren min skulle bo hos meg og få besøke faren sin. Det var uten tvil det eksperten og dommeren mente var best for datteren vår. Det føltes som lyset endelig ble tent i enden av tunellen og jeg kunne puste fritt igjen. Viktigst av alt var det en kjempeviktig indikasjon til hva utfallet av selve rettsaken kom til å bli. En indikasjon på at jeg kom til å få dra hjem til Norge med datteren min.

Kort etter den midlertidige dommen tok barnefar kontakt og sa han ville inngå rettsforlik. Han skjønnte at han hadde tapt og ville finne en løsning hvor begge kunne være i vår datters liv. Han ville flytte med til Norge slik at vi kunne dele på omsorgen og hun ville få en mamma og pappa i hverdagen sin. Jeg var overlykkelig, det var den nest beste nyheten på lenge!

Rettsforliket ble utarbeidet med advokatene våre. Vi skulle alle tre flytte til Norge mot at vi

kjøpte han en leilighet, en bil og ga han et rentefritt lån så han kunne starte sitt nye liv i Norge på en god måte. Det var mye å svelge, men det var verdt det. Alt var verdt det. Vi bestilte billetter til Norge for alle 3, ironisk nok på Amerikas frigjøringsdag, 4.juli 2012. Alt han ønsket før vi flyttet var å få dra på besøk med datteren vår til sin beste venn i New Zealand. Han skulle få noen av mine samværsdager mot at jeg fikk noen av han når vi kom til Norge.

Skriftlig avtalt selvfølgelig, og 26 juni skulle de komme tilbake og vi hadde avtalt tid og sted for overlevering. De kom aldri tilbake. Det var starten på marerittet.

Barnefar hadde slektninger i Libanon som de besøkte ved jevne mellomrom, så det var åpenbart hvor de hadde reist. Familien hans i Australia nektet for at de visste noe. Han ble etterlyst via Interpool, en "recovery order" ble utstedt av retten i Australia og alle instanser var på saken. Lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Det fantes en avtale mellom Australia og Libanon som gikk ut på samarbeid i slike saker men den var aldri blitt brukt før og det var ikke forventet at den skulle kunne være til noen hjelp. Jeg ga min advokat i Australia fullmakt til å følge saken videre derfra før jeg reiste hjem 4.juli 2012- den store frigjøringsdagen.

Jeg anmeldte forholdet i Norge, skaffet meg den beste advokaten vi kunne finne og startet jobben med å finne og få hjem datteren min. Til og begynne med fikk vi beskjed av politiet at dette ikke var en sak for Norge da hun var kidnappet fra Australia. Heldigvis sto det i rettsforliket fra Australia at alle fremtidige rettsforhandlinger skulle foregå i Norge og at det skulle være hennes hjemland. Likevel måtte min advokat til retten to ganger for å få medhold.

Politiet startet å jobbe med saken og advokaten min jobbet videre med å få satt i gang ny rettssak for å få omsorgen og ansvaret alene i lys av hva som hadde skjedd. Jeg mottok trusler om at barnefar reiste rundt i Midtøsten og kom til å forsvinne inn i Syria hvis jeg prøvde å finne dem.

Min datter ble bortført til Libanon

